

Constituția și personalitatea delicventului

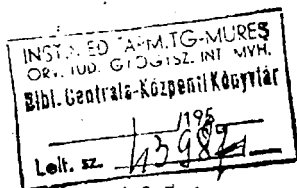


PENTRU

DOCTORAT IN MEDICINĂ ȘI CHIRURGIE
PREZENTATĂ ȘI SUSTINUTĂ IN ZIUA DE 13 DECEMBRIE 1934.

DE

HALMAGIANU STELLA



23 MAY 2005

UNIVERSITATEA DIN CLUJ
FACULTATEA DE MEDICINĂ ȘI FARMACIE

Decan : D-nul Prof. Dr. GH. MARTINESCU

Profesori :

Clinica stomatologică (agr.)	D-1	Dr. Aleman I.
Bacteriologic	" "	Baroni V.
Istoria medicinei (agr.)	" "	Bologa V.
Patologia generală și experimentală	" "	Botez M. A.
Istologia și embriologia umană	" "	Drăgoiu I.
Clinica infantilă	" "	Gane T.
Semiologia medicală	" "	Goia I.
Clinica ginecologică și obstetricală	" "	Grigoriu C.
Clinica medicală	" "	Hațieganu I.
Medicina legală	" "	Kernbach M.
Farmacologia și farmacognozia	" "	Martinescu Gh.
Clinica oftalmologică	" "	Michail D.
Clinica neurologică	" "	Minca I.
Igienă și igiena socială	" "	Moldovan I.
Radiologia medicală	" "	Negru D.
Farmacia chimică și galenică	" "	Pamfil Gh.
Anatomia descriptivă și topografică	" "	Papilian V.
Clinica chirurgicală }	" "	Pop A.
Medicina operatoare }	" "	
Fiziologia umană	" "	Popoviciu Gh.
Clinica oto-rino-laringologică (supl.)	" "	Doctor Remus
Balneologie	" "	Sturza M.
Clinica dermato-venerică	" "	Tătaru C.
Clinica urologică	" "	Țeposu E.
Chimia biologică	" "	Thomas P.
Clinica psihiatrică	" "	Urechia C.
Anatomia patologică	" "	Vasiliiu Titu

JURIUL DE PROMOTIUNE:

Președinte: Dl Prof. Dr. Kernbach M.

Membrii: { " " " Urechia C.
" " " Hațieganu I.
" " " Papilian V.
" " " Bologa V.

Supleant: D-1 Prof. agregat Zoolog

*Închin această lucrare părinților și fratelui meu,
cărora le voi purta întotdeauna aceeași dragoste
ca și până acum.*

Unchilor mei Dr. Gucu și Rebeqa mulțumiri.



Lui Genny, Măricica, Rica, Zizi, Jancușor prietenie.

Lui Tavi amintire.

*D-lui Prof. Dr. M. Kernbach, pentru onoarea ce-mi
tace, prezidându-mi juriul îi aduc
mulțumiri respectuoase.*



On. Juriu de promoție omagii.

Introducere

Criminalitatea în România e în continuă creștere. Statistica criminală, care însoțește proiectul codului penal din 1933, ne arată următoarea situație:

În anul 1925 numărul crimelor a fost 2610, Nr. acuzaților 3,942, Nr. condamnaților 2261.

În anul 1931 Nr. crimelor a fost 3,088, al acuzaților 5,413, al condamnaților 2,847.

În ce privește delictele:

În 1925 am avut 60,118 delictes, Nr. acuzaților 121,416, al condamnaților 82,547.

În 1931 Nr. delictes. 83,767, Nr. acuzaților 132,371, al condamnaților, 85.265.

Acest număr ridicat al crimelor și tendința lor spre creștere, trebuie să ne îngrijoreze. E deci nevoie de cercetarea cauzelor și de organizarea prevenției și a terapiei.

În această luptă împotriva criminalității, biologia criminală ajutată în special de constituționalistică și psihiatrie aduce partea ei de contribuție care nu mai poate fi neglijată.

În studiul care urmează vom face o expunere istorică a acestor cercetări, vom schița apoi problemele constituției normale, problema constituției criminale, iar la sfârșit vom indica în câteva linii generale terapeutica.



10. 11. 2014

11. 11. 2014

12. 11. 2014

13. 11. 2014

14. 11. 2014

15. 11. 2014

16. 11. 2014

17. 11. 2014

18. 11. 2014

19. 11. 2014

20. 11. 2014

21. 11. 2014

22. 11. 2014

23. 11. 2014

24. 11. 2014

25. 11. 2014

26. 11. 2014

27. 11. 2014

28. 11. 2014

29. 11. 2014

30. 11. 2014

31. 11. 2014

1. 12. 2014

2. 12. 2014

3. 12. 2014

4. 12. 2014

5. 12. 2014

6. 12. 2014

7. 12. 2014

8. 12. 2014

9. 12. 2014

10. 12. 2014

11. 12. 2014

12. 12. 2014

13. 12. 2014

14. 12. 2014

15. 12. 2014

16. 12. 2014

17. 12. 2014

18. 12. 2014

19. 12. 2014

20. 12. 2014

21. 12. 2014

22. 12. 2014

23. 12. 2014

24. 12. 2014

25. 12. 2014

26. 12. 2014

27. 12. 2014

28. 12. 2014

29. 12. 2014

30. 12. 2014

31. 12. 2014

Istoricul antropologiei criminale

Antropologia criminală este o știință modernă, chemată să se ocupe de studiul indivizilor cari prin personalitatea lor particulară sau prin constituțiunea lor anormală prezintă o predispozițiune mai mică sau mai mare la un compartament antisocial și delictuos, adică contrar exigențelor și intereselor vieții sociale, de a căuta originile și a le combate, a le împiedeca dezvoltarea încă dela primele manifestațiuni (Di Tullio). Fazele acestei științe, în linii mari, sunt următoarele:

Faza empirică

În această perioadă, chestiunea crimei și a criminalului s'a tratat incidental, fără a se pune prea mare importanță pe acest studiu. Între factorii criminogeni se considerau mediul social și factorii morbi. Deci germeii teoriilor de mai târziu se pot găsi în această epocă. Hipocrate, considera la originea crimei nebunia. Platon și Aristotel boala. Antichitatea latină, cauzele economice și sociale.

În evul mediu, preoții și scriitorii ecleziastici au fost șingurii cări s'au ocupat cu această chestiune, atribuind crima pasiunilor umane și factorilor sociali.

Sub influența Renașterii, revenindu-se la cercetarea și observarea directă a naturii, avem și în domeniul acesta evenimente noi. Între crimă și criminal se face legătură prin observații pur exterioare. Astfel fizionomiștii găsesc corelații între trăsăturile feții, sentimente și caracterul oamenilor. Frenologii găsesc corelație între forma craniului și a feții; inteligență și caracterul individului.

Alieniștii și medicii penitenciarelor, între cari Pinel a studiat alienația mintală la delicvenți, prepară ideea criminalului înăscut dezvoltată de Lombrozo. Ferraresi, poate fi considerat ca adevăratul precursor al lui Lombrozo. El enunță următoarele teze: gravitatea delictului poate fi evaluată numai studiind pe autor. Au existat totdeauna criminali înăscuți, asupra cărora educația rămâne neputincioasă. O legătură strânsă unește viciul, crima și nebunia. Criminalitatea este foarte mult influențată de factori fizici și sociali. Medicul trebuie să supravegheze regimul penitenciar și să-l individualizeze. Pentru aceea trebuie să examineze pe fiecare condamnat, la intrarea în închisoare din punct de vedere fizic, mintal și moral.

O mulțime de autori încă, s'au ocupat cu problema crimei și a criminalului, dezvoltând și precizând aceste cunoștințe. E de remarcat că, toate cercetările acestea nu au avut prea mare răsunet. Întreaga epocă empirică, în ce privește legislația, se caracterizează prin aceea că se ocupă numai de crimă și nu de criminal. Pedepsa are caracter represiv, urmărind în parte răzbunarea și pe de altă parte intimidarea. În consecință, închisorile sunt doar locuri de supliciu și nu de prevenție.



Faza lombroziana

Această fază e reprezentată prin eminentul savant italian Dr Cesar Lombrozo, medic legist și psihiatru, care prin lucrările sale în domeniul antropologiei criminale, a revoluționat întreagă concepție de până atunci asupra acestei chestiuni. Studiile sale, sunt inspirate de cercetările precursorilor săi, din domeniul științelor naturale, filosofie, psihiatrie și de o serie de scriitori, cari au tratat în operele lor problema criminalității, mai ales F. Dostoievsky. Acesta din urmă, trăind între ocnași a reușit să descrie acele tipuri așa de fidel, creind chiar și un tip de criminal, încât prezintă o mare asemănare cu tipurile descrise de Lombrozo.

În urma acestor influențe, completate prin o muncă, asiduă de cercetări, în tot decursul vieții sale asupra normalilor, nebunilor și criminalilor, Lombrozo a reușit să aducă o mare contribuție în luminarea acestei chestiuni, immortalizându-o în nenumăratele lucrări, dintre care cea mai importantă este „L'uomo delinquente”. Curentul produs de el a revoluționat toată lumea medicală și a juriștilor, creindu-și nenumărați dușmani, dar și nenumărați adepți.

Lucrările și rezultatele lui Lombrozo, au fost discutate în congrese juridice și antropologice. Întâiu s'a ținut la Roma 1885, apoi Paris 1889, Bruxelles 1891, Geneva 1896, unde au fost aspru criticate, împărțind pe cercetători în două tabere, pro și contra, fără însă a reuși să-i atingă reputația obținută, dovadă că concepțiile sale dăinuiesc și azi în antropologia criminală. Curentul lombrozian s'a întins în toate țările și dincolo de continentul nostru creind școli.

Aci e locul să facem o scurtă enumerare a tezelor fundamentale din lucrările lui Lombrozo. Bazat pe legea biologică enunțată de Haeckel, că ontogenia repetă filogenia, Lombrozo, găsește că omul criminal este o rămășiță atavică a omului primitiv. Crima e un fapt natural, de origine biologică, hereditară. Tipul criminal este un tip înăscut. Criminalul înăscut e identic cu nebunul moral (sub influența școlii psihologice care consideră crima ca derivând din anomaliile psihice). Germenii crimei și nebuniei morale se găsesc în mod normal în copilărie. Ca probă sunt caracterele copilului atât de asemănătoare cu ale criminalului înăscut: furia, răzbunarea, minciuna, cruzimea, insensibilitatea morală etc. Aceste acte, considerate ca și criminale, sunt rezultatele necesare ale heredității, ale structurii organice și lipsei de educație. Criminalul are o anormalitate organică de aci inferioritatea sa biologică, făcându-l mai apropiat de organismele inferioare. De aci asemănarea cu animalul, sălbaticul și copilul. Această anormalitate determină în oarecare măsură conduita antisocială a criminalului și nu e uniformă la toți, variind cantitativ și calitativ. Aceste anomalii sunt mai frecvente la criminalii înăscuți, decât la cei de ocazie și se numesc „stigmatе“, cari pot fi fizice (anatomice și fiziologice) și psihice. Ele permit a recunoaște criminalii de oamenii onești precum și genul criminalității. S'a constituit astfel un tip criminal anatomic. Ansamblul acestor anomalii le găsește la criminalul înăscut, pe care-l consideră ca un bolnav incurabil, care s'a născut pentru a face crimă. Pe acesta îl găsește identic cu nebunul moral și pe ambii de natură epileptoidă.

În faza a doua a activității sale, Lombrozo conciliază atavismul cu epilepsia căci și la aceasta din urmă a găsit existența atavismului.

În urma nenumăratelor critici, Lombrozo adăogă la cauzele crimei și mediul fizic și social afară de cel organic, care însă predomină.

Faza antilombroziană (școala sociologică franceză)

Tarde, Lacassagne, Manouvrier, Corre etc. critică pe rând ideile lui Lombroso. Pentru reprezentanții acestei școli, crima e de origine socială și studiul ei aparține sociologiei. Consecvent sistemului său Tarde, explică criminalitatea prin imitație, negând deasemenea și existența stigmatelor. Criminalul înăscut nu e nici sălbatec și nici nebun. Tipul criminal e un tip profesional, creat de societatea sa și anomaliile fizice și psihice sunt tot produsul stării sale defectuoase (după Lacassagne).

Neolombrozienii

Ferri, Garofalo, elevii și colaboratorii lui Lombroso, sub influența criticilor fac loc și factorului social, dau însă importanță mai mare factorului individual. Fondul criminalității e determinat de factorii interni (fizici și psihici), iar forma de cei externi. Primii sunt determinați iar ceilalți ocazionali, cari însă totdeauna conlucrează. Ei susțin și multiplicitatea cauzelor crimei. Predominanța factorului endogen sau exogen, determină variațiile biosociologice ale crimei.

Faza eclectică (școala criminală modernă)

Această școală a reunit acele părți din teoriile de mai sus, pe care le-a considerat mai temeinice. Deci, criminalitatea e un fenomen complex: juridic, antropologic și social. Metoda de studiu este cea experimentală. Aci avem: Uniunea internațională de drept penal, întemeiată de Van Hamel, Fr. Liszt, Ad. Prins. După război Asociația internațională de drept penal cu H. Berthelemy, Donnedieu de Vabres, Saldanà; școala constituționalistică cu Kretschmer, Bauer, Sigatid, Mac Auliffe, Viola etc.; școala biologică nouă cu Di Tullio și Verwaeck, Orschansky, Krassnuskin, Correa, Neuireiter și alții. Azi există aproape în toate țările instituții speciale unde se fac studii amănunțite asupra criminalilor. Așa la Paris pe lângă Prefectura poliției există un serviciu medical psihologic pentru copiii delinvenți cu scopul de a da instanțelor judecătorești amănute despre starea psihică și responsabilitatea acestora.

În Italia există două instituții referitoare la examinarea delicventului minor. Prima „La protezione della Maternità“, iar a doua în cadrul „Ballilei“.

În Moscova există un institut pentru cercetarea criminalității și a criminalilor.

Cercetări în deosebi de importante fac Verwaeck și Di Tullio. Verwaeck, directorul serviciului de antropologie penitenciară a Belgiei, face cercetările sale, asupra 23.002 de dosare până în anul 1931. Pe lângă închisoarea din Forest, există un laborator de antropologie penitenciară și psiatrie, unde se fac cercetări intense.

Pe lângă închisorile din Roma există un serviciu de antropologie înființat din inițiativa lui Ottolenghi. Acest serviciu cuprinde:

1. Vizita obligatorie clinică și antropologică a tuturor infractorilor intrați în închisori.

2. Asistența și îngrijirea tuturor infractorilor obișnuiți, cu sindrome neuro-psiropate, în stare de intoxicație și pe cei ce suferă de tbc.

3. Observarea celor suspecți de nebunie și de simularea nebuniei.

4. Colaborare cu personalul de direcție al penitenciărilor pentru luarea măsurilor pedagogice necesare.

Pentru fiecare nou intrat într'un penitenciar se întocmește un buletin antropobiografic compus din patru părți:

1. Examen somatic.

2. Date biografice.

3. Buletinul carcerii.

4. Concluzii referitor la natura criminalității, pericolozității și corigibilității.

Di Tullio și-a făcut cercetările la acest serviciu.

Introducerea în studiul personalității și constituției

Constituția este o noțiune care nici până azi nu-și are definiția bine determinată. Studiul ei este legat de evoluția pe care a suferit-o și studiul medicinei, care din empirică și metafizică ce era, a ajuns în sec. XIX. o știință de observație și experimentare, iar acum de prezent biologică.

Azi medicina nu se ocupă numai de studiul etiologiei, patogeniei, terapiei etc. boalei, ci și de omul bolnav, atât din punct de vedere fizic, psihic, cât și de comportarea sa socială. Deci se ocupă de individul bolnav și nu de boala propriuzisă. S'a observat că nu fiecare individ reacționează la fel față de aceeași boală, deci există ceva deosebit, o facultate particulară în fiecare individ care deosebește de alții. Acestea i s'a zis constituție.

Definiții are multe și variate. Prof. Viola înțelege sub constituție „coordonarea generală a factorilor fizici, anatomici și funcționali ai individului“. Kretschmer în studiul său asupra structurii corpului și temperamentului spune că „constituția este ansamblul calităților individuale, având ca bază hereditatea“. El mai spune că „cercetătorul constituției nu va putea niciodată să excludă în mod riguros modificările predispozițiilor hereditare de către excitațiile externe, în special cele cari sunt câștigate de vreme, fiindcă tot ce este concret și trairic în noi este produsul colaborării a dispozițiilor și ale mediului“. Kretschmer pune deci mai mult accent pe predispozițiile hereditate.

Mac Auliffe zice în studiul asupra „Personalității și heredității“ că „dela începuturile științei s'a observat că constituția este hereditară

totdeauna". Tot aci trebuie să amintim și definiția lui N. Pende, marele endocrinolog, care aduce o nouă orientare în studiul constituției. El consideră constituția ca „rezultanta morfologică, fiziologică și psihologică, variind de la individ la individ, a proprietăților tuturor elementelor celulare și hormonale ale corpului, care se manifestă nu numai din combinarea lor într'un aspect corporal special, dar și într'o stare celulară specială, având un echilibru și un randament funcțional propriu, o capacitate de adaptare și un mod de a reacționa special față de excitanții mediului înconjurător“.

Din aceste definiții putem trage următoarele concluziuni: Constituția este ansamblul calităților morfologice, fiziologice și psihice, cari caracterizează pe un individ, deosebindu-l de altul și cari prin felul lor de manifestare exterioară relevază ceace se numește personalitate. În mare parte ea e de origine hereditară.

Deci pentru a înțelege mai bine ce înseamnă această constituție și cum ia naștere, trebuie să expunem pe scurt problema heredității.

Studiind hereditatea, nu ne oprim asupra problemelor nenumărate pe cari le pune ea. Recapitulăm însă prin câteva cuvinte stadiul actual a cunoștințelor asupra heredității.

După Weissman (citată după Mac Auliffe): a) există în evoluția ontogenetică un germene care face legătura între două generații b) Pornind de la acest germene, se formează corpul care se dezvoltă și moare în fiecare generație după ce a nutrit și protejat germenul.

Ce este acel germene? Care parte a celulei sexuale este purtătoarea a heredității? Nucleul, citoplasma sau mitocondriile? Aproape toți eugeniștii sunt de acord că este nucleul.

Asupra heredității există două teorii principale: A pangenezei mai veche și a factorilor mai nouă.

După Grant-Conklin, o serie întreagă de autori cercetând hereditatea, au ajuns la următoarele ipoteze. Fiecare celulă în deosebitele stadii de dezvoltare, produce niște particule numite „gemule“. Aceste gemule s'ar aduna apoi în celulele sexuale, cari ar fi astfel rezervoarele micilor germeni adunați din toate celulele corpului. Cu ocazia dezvoltării embrionului, aceste gemule s'ar dezvolta în celule și în organe asemănătoare aceloră din care provin.

Această teorie este cunoscută și sub numele de „teoria pangene-
netică a lui Darwin”. Fiziologia modernă însă a dovedit că celulele
derivă una din alta și se creiază prin diviziune.

Azi încă teoria lui Darwin rămâne totuși principiul fundamental
al heredității. Gemulele teoretice ale lui Darwin au devenit „factori”
(gènes) demonstrați de experiențele sec. XX-lea și existența lor în
celule este tot atât de sigură ca și a electronilor în atomi (C. C.
Hurt, genetician englez citat după Mac Auliffe). Această teorie poartă
numele de „teoria factorială” și este echivalentă teoriei atomice
în chimie.

După unii acești factori ar fi purtați de cromozomii ce-
lulelor sexuale. Oul, produs al fecundării ovulul de către sper-
matozoid, posedă $\frac{1}{2}$ din cromozomii celulei care a furnizat elementul
bărbătesc și $\frac{1}{2}$ din cromozomii celulei ovariene. Acești germeni s'ar
separa la întâmplare în faza de reducțiune cromatică, rămânând latenți
sau ar deveni activi, fără motive aparente, după fecundare, cece ar
implica enorme posibilități de variațiune. Acești cromozomi, au mare
importanță în transmisiunea caracterelor hereditare și mai ales a
celor sexuale.

Asfel formulată teoria factorială, ne face să înțelegem mai ușor
modul de transmisiune a caracterelor după legile lui Mendel, care la
om însă, nu se pot aplica în totul, doar poate pentru caracterele
secundare normale și anormale, fizice dar mai ales cele psihice. Pro-
babil că și anumite structuri anatomice, cari condiționează evoluția și
direcția spiritului nostru, ne sunt impuse tot de hereditate.

Mac Auliffe, sintetizând cercetările asupra heredității, spune că
„elementele personalității omului se găsesc încă începând din celula
sexuală, în fiecare din acestea, încă înainte de a se forma oul”.
Nenumărate observațiuni clinice, au demonstrat hereditatea fizică și
psihică normală, transmisiunea temperamentului, precum și existența
caracterului familiar. Amintim ca exemplu, studiul familiei Carnot și
transmisiunea darului muzical în familiile unor muzicanți celebri, făcut
de Mac Auliffe. În privința temperamentului, sunt celebre studiile lui
Kretschmer asupra tipurilor de familii schizofrene și circulare.

Înfluența evidentă și de nețagăduit, a heredității, se vede mai
bine în transmisiunea tarelor, bolilor, predispozițiilor pe care o vom
trata mai pe larg la hereditatea criminală.

Constituția variabilă de la individ la individ, a ajuns azi la o mare importanță, tocmai pentru faptul, că ea este aceea care imprimă acestora modul de comportare în viața biologică și socială. Ea este un tot nedespărțibil, o rezultată a corelației interorganice, regulată de aparatul endocrin și neurovegetativ fără însă să distrugă autonomia fiecărei părți. Deci omul trebuie privit sub trei aspecte: morfologic, dinamic-umoral și psihologic.

Sistemele și lichidele corpului nu sunt într'un echilibru perfect, predominând când unul, când altul și astfel dau naștere la constituții și temperamente atât de variate și combinații atât de numeroase.

Orice individ, are o structură centrală fixă, comună speciei, hereditară și o periferie variabilă în plus sau în minus. Aceste din urmă sunt atribute individuale.

În tot decursul timpurilor s'au studiat proporțiile corpului și armonia formelor, mai ales de către sculptori și s'a căutat a se da un model de perfecție prin armonia formelor. Medicii mult timp pluteau în abstract. Cunoșteau anatomie, fiziologie, bolile separat, fără să le fi reunit, îngreunând astfel studiul și cunoașterea individului.

Spre sfârșitul sec. XIX-lea ia naștere în Italia o școală numită constituționalistă, având în frunte pe De Giovanni și care prin elevii săi Viola și N. Pende au reușit să creeze un curent care s'a răspândit pretutindeni. Lucrările acestei școli au fost foarte bine sintetizate de Dl Prof. Marinescu, într'o lucrare făcută la Academie și pe care le voi reda pe scurt mai jos. Deasemenea s'au ocupat de studiul constituției francezii și germanii creindu-se și de aceștia școli.

Școala Italiană a făcut cercetări nenumărate pe mii de indivizi, ajungând la concluzia că aceștia prezintă varietăți cantitative și sunt sau hiperevoluțați sau hipoevoluțați și că individualitatea este o concentrare care se face în linie filetică, în acelaș timp cu diferențierea morfologică așa că apar treptat la embrion, făt, copil ajungând la un grad mai înalt odată cu evoluția progresivă a maturității (Castellino).

Ei au studiat pe baza măsurătorilor antropometrice proporțiile părților corpului, comparându-le între ele și cu acelea ale unui tip ideal.

De Giovanni prin antropometria externă, căuta să cunoască starea funcțională și corelația dintre exterior cu interiorul și să izoleze un tip ideal. El era condus de principiul corelației, după care nici o parte a organismului individului, nu se poate abate dela normal în timpul formării sale, fără ca celelalte părți să nu se modifice, Orice

dizarmonie sau anomalie în decursul ontogeniei, poate deveni o cauză de boală.

Viola prin măsurătorile sale a ajuns să obțină o idee exactă despre gradul de evoluție la care au ajuns cele două sisteme organice, de relație și sistemul vegetativ și proporția relativă dintre ele. Astfel a descris două tipuri: brevilinii și longilinii, stabilind un antagonism între cele două sisteme, vegetativ reprezentat prin trunchiu, care guvernează nutriția și cel de relație reprezentat prin membre.

Longilinii sunt microsplachnici, predomină toracele față de abdomen, diametrul antero-posterior mai mare, membrele superioare mai mici ca cele inferioare.

Brevilinii sunt macrosplachnici, predomină abdomenul față de torace, diametrul transversal mai mare decât cel antero-posterior, crescând doar la nivelul hipocondrului. Restul invers ca la microsplachnici.

Viola ca și Quetelet-Gauss, admit existența unui tip mediu, dela care sunt variații în plus sau minus. După alți cercetători ca și Cournot, Barbara, nu există în realitate tipul mediu și este doar o necesitate științifică și o raritate a naturii. Variațiile dela acest tip mediu, spre valori mai mari, tind spre brevilini sau hiperevoluți, iar valorile mici, spre longilini sau hipoevoluți. Aceste variații sunt deci cantitative, topografice, măsurabile prin antropometrie.

De Giovanni făcea antropometrie externă, Viola antropometrie anatomică internă și a funcțiilor măsurabile. Metoda lui e morfologică. La baza fiziologiei cantitative pune anatomia individuală cantitativă. A omis însă cercetările capului și feții, care au mare rol în constituție. Afară de asta nu toți indivizii pot să fie încadrați în cele două grupe descrise de el.

Cercetările noi, au arătat că evoluția morfologică și ponderală este legată de sistemul endocrino-vegetativ care regulează atât metabolismul țesuturilor cât și forma corporală.

N. Pende, profesor la Geneva, completează cercetările făcute de De Giovanni și Viola, adăugând un nou principiu în geneza constituției și care explică raporturile dintre biotipul morfologic și biotipul funcțional, dintre biotipul somatic și cel psihic, făcându-le să depindă de desechilibrul proceselor anabolice și catabolice, care guvernează toate fenomenele vieții. Acest desechilibru duce, fie la asimilare, fie la dezasimilare.

După Pende, biotipul unui individ, este determinat în primul rând, de proporția dintre anabolism și catabolism și a țesuturilor cu funcțiuni anabolice, față de cele cu funcțiuni catabolice. Din acest

punct de vedere el împarte indivizii în: euritmici, anabolici și catabolici.

În viața uterină predomină anabolismul, în pubertate un echilibru de scurtă durată, în maturitate anabolismul, iar la bătrânețe catabolismul până la moarte. Tipul anabolic e hipervegetativ, cap rotund, brevilin, cel catabolic hipovegetativ, longilin. Cauza existenței acestor două tipuri, ar fi preponderarea unor substanțe chimice numite „hormoni“ cari stimulează anabolismul sau catabolismul. Deoparte sunt hormonele org. genitale, caps. suprarenale, pancreasul, paratiroida, timus și epifiză, cari stimulează evoluția maselor, deci creșterea ponderală și de altă parte hormonele gl. tiroide și hipofiză cari stimulează evoluția formelor, dând deci diferențele morfologice. Între acestea există un antagonism permanent.

Individul are o bază, care cuprinde o serie de caractere hereditare, habitus, temperament, inteligență, caracter, cari reprezintă proprietățile vitale, rezistența față de mediu și capacitatea sa dinamică. Astfel s'a ajuns la o concepție mai unitară asupra constituției, care indică corelația strânsă între morfologie și fiziologie (formă și temperament), morfologie și psihologie (formă și psihism).

Deci, constituția individului e un tot nedespărțibil care își are rădăcinile în sfera neuro-endocriniană, îmbrățișând în același timp într'o sinteză studiul morfologiei corporale, al temperamentului, caracterului și inteligenței.

Între aceste funcțiuni și sistemul nervos-vegetativ, există un sinergism. Catabolismul sinergic cu sistemul nervos simpatic, iar anabolismul cu cel parasimpatic. Simpaticul are o funcțiune de satisfacerea instinctelor de ofensivă-defensivă, pe când parasimpaticul are pe cea a instinctelor de nutriție și reproducere. Deci, studiul mecanismului intim, al celor două biotipuri omenești bazat pe cunoașterea neurochimismului a țesuturilor (ioni, sist. neurovegetativ și hormoni) arată legătura strânsă între formă, funcțiune, metabolism și psihismul individului.

Pende studiază deci organismul din toate punctele de vedere: morfologic (metabolism, sist. neuroveg. endocrin) și psihism, pentru a face apoi o serie de subîmpărțiri, luând ca bază de împărțire caracterele de mai sus. Așa de ex. între altele împarte indivizii în baza morfologiei în: microsplachnici, la cari predomină inervația simpatică, deci o activare a funcțiunilor de oxidare, a instinctelor de ofensivă-defensivă față de mediu, iar la macrosplachnici predomină fenomenele anabolice, înmagazinare de materie, instinctul de nutriție.

Deasemenea el a studiat și influența glandelor endocrine asupra creșterii diametrelor craniene la diferite rase.

Deci după școala italiană, mai ales Pende, individul e de origine endogenă hereditară și umorală.

Școala franceză, enumără pe Sigaud, Chaillon Mac Auliffe.

Sigaud crede că tipul e determinat de cauzele externe, prin adaptare la mediu, începând din viața intrauterină. Mac Auliffe spune că omul vine în atingere cu mediul extern prin patru suprafețe: digestiv, respirator, muscular și cerebral. Organul care vine mai mult în contact cu mediul, acela dă tipul. Deci această școală a omis explicația carea morfo-fizio umorală și psihică (a biotipului uman).

Astfel avem :

Tipul respirator caracterizat prin indivizi robuști, înalți. Torace lung, bine dezvoltat; etajul mijlociu al feței predomină (nas proeminent, față hexagonală, sinusul maxilar și frontal pronunțate), membre lungi și subțiri.

Tipul digestiv. Etajul inferior al feței predomină (dezvoltarea maxilarelor). Fața e ca o piramidă cu baza în jos, gât scurt, torace scurt, transversal lărgit. Abdomen lat, predispuși spre îngrășare, din care cauză ombilicul e mai adâncit. Membre scurte și groase.

Tipul muscular. Cele trei etaje ale feței aproape egale. Muscularitatea foarte dezvoltată, mai ales la membre. Fața pătrată, umeri lași, ridicați, gâtul, ceafa largă. Torace, abdomen proporționale. Membrele lungi, în raport cu trunchiul, care e mai des mijlociu (aci sunt două tipuri: tip muscular scurt și altul lung).

Tipul cerebral. Prevalarea părții superioare a feței, bărbia ascuțită. Cap mare, cu formă de piramidă cu vârful în jos. Trunchiul scurt, umeri căzuți, extremități scurte și subțiri; picioare mici.

Mac Auliffe-Chaillon mai disting un tip mixt: musculodigestiv, cerebro-muscular și cerebrorespirator.

Școala germană, Kretschmer, se bazează pe alte considerațiuni, când studiază constituția. În studiul asupra constituției și temperamentului spune că, pe baza noilor cercetări endocrinologice, o clasificare nu se poate face decât ținând seama de jocul complicat și nelogic al cauzelor cari se manifestă prin solicitațiuni și inhibițiuni trofice,

cari uneori ating toate părțile corpului (schelet, epidermă, mușchi, ț. adipos etc.), altele rămân limitate la oarecare părți ale unui sistem de organ. Corelația între aceste fenomene fizice și corespondența lor psihic, se poate observa în mod empiric, dar logic nu poate fi reconstituită.

Kretschmer crede, că se poate vorbi de o constituție fizio-psihică, având bază biologică reală, oridecâteori se constată existența unor corelații regulate între cutare structură corporală complexă, stabilită în mod empiric și o oarecare particularitate psihică endogenă complexă (de ex. sindrom circular sau schizofren). Când sindromul psihic se pretează unui control, prin datele somatice și când realitatea sindromului fizic este atestată prin existența expresiunii psihice, avem proba definitivă că, aceste sindrome sunt în funcție unul de altul. Pe baza acestor principii, a stabilit următoarele tipuri.

Astenic. Aci se încadrează indivizii cari prezintă o creștere micșorată în lărgime, care se manifestă în toate părțile corpului și de aci aparența unei creșteri în înălțime. Sunt slabi, par mai înalți, extremitățile slabe, mușchii subțiri. Torace plat, lung, coaste vizibile, unghiul costal ascuțit. Abdomen fără grăsime. Observând astenicul în decursul evoluției în diferiți ani, pare constant în caracterele fundamentale. În copilărie sunt delicați, slabi, cresc repede în lungime, rămânând slabi în pubertate și nu depun grăsime, chiar supraalimentați fiind. Sunt capabili de eforturi fizice mari, deși sistemul muscular nu crește în volum. Îmbătrânesc repede. Femeile pot avea trăsături puerele, sau altele par mai bătrâne, din cauza trăsăturilor mai aspre. Femeile seamănă întru câțva cu bărbații, doar că sunt mai mici.

Atletic. Se caracterizează prin dezvoltarea trofică mare a sistemului osos, muscular și epidermă. Talia e mijlocie sau mai mare, lași în spate, cu torace bine dezvoltat, centura scapulară împozantă. Bazin îngust, abdomen plat. Capul e mare și înalt, trufaș, gâtul degajat. Relieful osos (mai ales fața, clavicula, mâini, picioare) e vizibil, dând impresia unei acromegalii. Membrele sunt lungi, țesutul cel. adipos redus, din care cauză relieful muscular e așa de evident.

Acesta este un tip, care redă întrucâtva, tipul armonios. Evoluția acestui tip în decursul vieții, nu prezintă mari schimbări, chiar pe la vârsta bătrâneții își menține caracterele acestui grup. Incepe să se evidențieze pe la 18 ani, ajungând la maximum de dezvoltare la 25 ani.

La femei, acest tip se poate găsi cu aceleași caractere ca și la bărbați, cu deosebirea că aci țes. col. adipos e mai dezvoltat. Putem găsi forme pur feminine sau să aibă trăsături virile ale feței și a corpului.

Picnic. Se caracterizează prin o dezvoltare mai mare a unor cavități (craniu, abdomen, iar aparatul motor mai gracil):

Statura e mai des mijlocie, greutatea rar trece peste 100 kgr. Abdomen mare, torace bombat, lărgindu-se spre bază, umeri înguști, rotunzi și ridicați. Col. vertebrală ușor cifotică. Fața lată cu linii dulci și rotunde, gâtul masiv, scurt și gros înfundat între umeri. Extremitățile scurte. Variațiile în decursul vieții sunt mai evidente decât la vrâsta adultă (peste 30 ani) ștergându-se pe la 60 ani în urma proceselor de involuție. Diferența depinde de îngrășare și modificările secundare ale toracelui. La femei, structura picnic se modifică puțin în funcție de caracterele sexuale. Grăsimea se acumulează mai ales pe piept și șolduri. Sunt mai scunde ca bărbații.

Pe lângă cele trei tipuri principale, există mai multe grupe mici, cari au fost reunite în grupa *displazicilor*, cari se îndepărtează de la medie și se înrudesc prin forma lor, cu sindromele endocrine. În mod practic s'ar putea defini ca având profil unghiular pronunțat, slăbire excesivă a tipului astenic, sau o grosolanie exagerată a tipului athletic. Aci intră grupa eunucoizilor cu talie mare, grupa eunucoizilor și obezilor poliglandulari, grupa hipoplazicilor și a infantililor.

Acestor tipuri, le corespunde ca psihic, diferite temperamente. Astfel Kretschmer găsește că grupului picnic îi corespunde ca temperament tipul ciclotimic, iar grupelor astenic, athletic și displasic le corespunde temperamentul schizotimic. Corespondentele au fost stabilite pe bază de statistică.

Noțiunea de temperament nu este definitiv stabilită în știință. Ar fi nota psihofiziologică, care caracterizează pe individ, din cauza preponderenței unei stări humorale în echilibrul dinamic general (Pende). La baza celor două temperamente sunt două prupuri hormonale diferite. În genere este acceptată existența unei analogii, între arcul reflex și temperament. În mod empiric se știe că el este determinat de chimismul sângelui și umorilor. Acest temperament influențează asupra calităților psihice următoare: psihestezie, stare afectivă, ritmul psihic și psihomotilitate.

Temperamentul cicloid în mod empiric se caracterizează prin următoarele: sociabilitate, bunătate, amabilitate, maleabilitate.

Temperamentul schizoid prin nesociabilitate, liniște, rezervă, găvitate, bizarerie, timiditate.

După aceste caractere avem și comportări sociale deosebite.

Așa:

Tipul cicloid. Se caracterizează prin ceea ce el caută societatea, îi place să fie confidentul ei, se confundă cu ea. Animă totul, iubește lumea, este umanitar, realist, adaptabil deci nu prea cunoaște conflictul dintre „eu“ și mediul inconjurător. În cadrul acestui fel de a fi, avem deosebiri, dupăcum ne apropiem de polul depresiv sau hipomaniac.

Hipomaniacul este omul mediului și momentului, deci foarte influențabil, atașabil, materialist. Dorește să trăiască, să se bucure, să mănânce, să bea și să guste din plăcerile vieții.

Depresivii, au ușurință mare de a simpatiza cu alții, sunt modești.

Cicloizii nu sunt amatori de sisteme și scheme logice. Sunt practici, le place munca, uneori lipsiți de tact, totuși dau dovadă de discernământ. Actele delictuoase sunt foarte rare în această grupă, mai ales la acei la cari particularitățile psihice nu ating gradul tulburărilor psihice.

Tipul schizoid. Îi place singurătatea, este nesociabil, sau restrâns sociabil, de diferite nuanțe. Este bun, din cauza timidității și lipsei de afectivitate. Apariția unui necunoscut în cercul lui, e resimțită prin o iritare puternică, producând o paralizie a ideafinei și a motilității. Aversiune pentru schimbări, teamă de necunoscut. O parte iubesc cărțile și natura din cauză că fug de oameni și sunt aplicați spre singurătate. Aci avem pe acei cu invențiuni tehnice, sisteme metafizice. Uneori devin apostolii ideilor lor, fondatori de secte, artiști, călugări etc. Schizoidul nu se confundă nici odată cu mediul. Viața lor e un lanț de tragedii, căci au mereu conflicte psihice. Și aci avem varietăți, dupăcum se apropie de polul anestezie sau hiperestezic.

Anestezicii se caracterizează prin răceală, impasibilitate, obtuzeziune.

Hiperestezicii prin sensibilitate, susceptibilitate, irascibilitate.

Prin natura lor, fiind nesociabili și venind des în conflict cu societatea, din această grupă se recrutează majoritatea infractorilor.

Atât grupele constituționale, cât și temperamentele, nu se găsesc în stare pură, ci sunt grupate. Tipul omului mijlociu este un amestec echilibrat de constituții și temperament, la baza cărora există un echilibru hormonal. Desechilibrul dintre aceste rezultate, prin dominarea caracterelor anormale a unui organ, țesut, sistem, în discordanță cu legile corelației normale, creiază diferite constituții, individualități anormale, premorbide, cari ne transportă în domeniul patologiei și criminologiei.



Constituția criminalului

În baza celor spuse în capitolul trecut, putem formula următoarele teze: între constituția psiho-fizică a omului normal și comportamentul său social, există o strânsă legătură. Constituția normală, este un echilibru relativ, cu mici variațiuni, cari însă în genere nu-l pun în conflict cu societatea. Când aceste variațiuni sunt prea mari și factorii secundari (economici, sociali, boli etc.) contribuiesc la mărirea lor, individul se pune în contradicție cu societatea, apărută prin legi și e considerat ca delicvent.

Întrebarea care se pune și care a fost mult discutată, începând cu Lombrozo, dacă la baza acestui comportament antisocial, manifestat prin delict, există sau nu o constituție psiho-fizică specială? Cu alte cuvinte, dacă dată fiind o anumită constituție psiho-fizică, avem ca urmare necesară, fapte delictuoase?

La Lombrozo, între alte tipuri avem și pe cel al criminalului înăscut, care era considerat ca o constituție criminală, care duce în mod necesar la fapte delictuoase și care avea anumite caractere morfologice și psihice bine determinate. S'a observat însă, că așa zisele stigmatе criminale, se găsesc și la oamenii normali, cari nu au comis niciodată vre'un delict. Atunci sub presiunea școalelor sociologice care neagă în mod hotărît existența unui tip criminal, continuatorii lui Lombrozo au ajuns să prezinte acest tip, mai mult ca un tip în care există un potențial criminal, care însă nu duce în mod necesar la crimă. Tipul însă e menținut, ca un tip biologic cu anumite caractere, determinate, morfo-fizio-psihice.

În concepția actuală a antropologiei criminale, adevărata delicvență se datorește unei stări de degenerare a individualității și prezenței unor caractere morfologice-psișice, cari împreună dau loc la ceace se numește *constituție delicvențială* (Tullio). Această constituție, e determinată în primul rând de *hereditate*. Asupra heredității la criminali sunt o serie de cercetări cari confirmă existența ei. O parte din aceste sunt cele făcute asupra unor familii de criminali.

Dawning (în *The Third and Fourth generation* 1918) studiază două familii:

Edwars	și	Jukes
găsește în 1900, 1349 membrii		în 1874 avea 1200 membrii
dintre cari peste 50% intelectuali.		„ 1915 „ 2094 „ dinte cari:
		310 incapabili sub curatelă
		300 prostituate
		600 epileptici și slabi de minte
		140 criminali.
		În genere 70% cu tare hereditare
		(citat de Mac Auliffe)

Familia Ben Ismael, studiată de Mac Culloch (*The tribe of Ismael*), avea în 1870, 1750 membrii, dintre cari aproape toți vagabonzi, prostituate și criminali.

Cazurile de mai sus, privitoare la hereditatea criminală, nu demonstrează pe deplin hereditatea *directă*, căci criminalitatea s'ar putea datori și educației, mediului comun în cari au trăit acei indivizi, dar nici nu înlătură posibilitatea unei astfel de heredități; adică cazuri în cari dintr'un criminal s'ar naște un alt criminal. Cazurile aceste însă, sunt destul de rare și în explicarea lor se pune aceeași problemă. Se poate până la un anumit punct ca, criminalitatea descendentului să fie rezultatul trăirii în același mediu cu părinții.

Există însăși o hereditate *indirectă*, când părinții nu sunt criminali. Această hereditate este de natură morboasă, datorită neuropsiopatiilor, lues, tbc, alcoolism etc. al părinților. Acestea se explică prin acțiunea cauzelor morbide și slăbirii organice a părinților asupra celulelor germinale, dela nașterea, până la fecundarea lor, numită *blastotoxie*. Aceste blastotoxii, alterează compoziția fizio-chimică a unei sau celeilalte din celulele sexuale, sau stricând evoluția embrionului, producând pentru viitorul copil o cauză de slăbiciune organică, pre-

dispunând spre boli, ducând la artritiism, diabet, obezitate etc. Blastotoxiile acționează asupra elementelor cromozomiene a celulei. Cauza poate fi trecătoare sau durabilă, de aci diferite grade de degenerescență la urmași.

În special, a fost bine studiată, chestiunea vrâstei și a maladiilor toxiinfecțioase și a alcoolismului.

Nardelli, a raportat la congresul dela Roma (1897) că dintr'o familie cu tatăl alcoolic și mama toxicomană s'au născut 7 copii, dintre cari, 2 alienați, 2 idioți, 1 debil fizic, 1 bețiv, 1 criminal omucid.

Koestich, arată că, chiar o beție trecătoare a tatălui, poate avea două efecte: o impregnare toxică a spermatozoizilor, gata să fecundeze și un efect stricacios îndepărtat asupra spermatozoizilor în formație.

Dr. Combe descrie un caz în care tatăl a fost o singură dată beat în viață, în momentul concepției, iar copilul născut a fost idiot. Blastotoxiile au fost studiate în special de Verwaeck, în studiul său *L'importance des blastotoxies dans l'origine des dégénérescences et leur intérêt en Anthropologie criminelle* (Bull. dela soc. de morpholog. 1929). El găsește la criminalii pe care i-a studiat, 60% blastotoxii. Când cauzele acestea, se datoresc unor stări cronice (maladii, alcoolism cronic etc.), influența lor asupra heredității poate fi ușor studiată. Când aceste cauze sunt accidentale (o beție etc.), influența lor asupra celulei germinale este mai greu de determinat. Astfel, părinții pot să fie sănătoși și cu toate astea copilul să fie degenerat sau chiar criminal.

Studiind constituția criminală și manifestarea exteriară a acesteia, personalitatea, majoritatea cercetătorilor, au stabilit următoarele:

Caractere morfologice

La craniu: anomalii de formă ca, asimetrie, macrocefalii, microcefalii; anomalii de structură ca sinostoze precece, oase wormiene, fosetă occipitală mijlocie.

La față, avem o formă rudimentară cu protuberanțe osoase destul de manifeste la frunte, zigome și mandibule, frunte fugătoare, proeminarea arcadelor orbitare, prognatism. Altă formă, e cea asimetrică, caracterizată prin dezvoltarea nesimetrică a jumătăților de față, stare oblică a săgeții feței, tip antieuristic, disproporția segmentelor feței. A treia formă e a tipului învertit pe față (tip mongolic, negru) pe sex (masculinizare; feminizare), pe etate.

Dinți inegali, mici Anchinson, implantări defectuoase.

Palatul ogival, fisuri palatine.

La trunchi: anomaliile sunt mai puțin cunoscute și valorile lor degenerative mai mici. Aci sunt importante anomaliile conformației toracice și ale coloanei vertebrale.

La membre: atrofii, malformații osoase, sindactilii, polidactilie etc.

La organele genitale: hermafroditism, ginecomastie.

La urechi: opriri în dezvoltare, deformări, urechi îndepărtate foarte mult de cap.

Tatuaje cu simboluri variate, mai ales pe membrele superioare și piept. Importanța acestora stă în acea, că dezvoltarea morfologică neregulată, e însoțită și de o dezvoltare funcțională neregulată. Tullio, arată că, cunoașterea acestor caractere morfologice nu e suficientă, ci e necesar a se face și un studiu istologic-biochimic al tuturor organelor.



Examenul funcțiilor

După examenul morfologic, mare importanță are examenul funcțiilor. De altfel importanța examenului morfologic constă în acea că ne pune în evidență diferite anomalii funcționale. Examenul funcțiilor ne explică întreaga baza biochimică a individului și a organelor interne. Prin examenul fiziologic înțelegem examinarea aparatului cardio-vascular, respirator, genito-urinar, a sistemului nervos central și periferic, al simpaticului și parasimpaticului.

Aceste examinări, la criminali au pus în evidență alterarea echilibrului neuro-vegetativ, endocrin etc. La criminali există o reflexivitate exagerată, mai ales a sistemului neuro-vegetativ (oculo-cardiac și vasomotor de aci dermatografismul). Sensibilitatea generală redusă, acuitatea vizuală superioară normalului (Ottolenghi), celelalte simțuri în genere mai obtuse (Lombrozo-Ottolenghi). Sensibilitatea meteorică cu deosebire e dezvoltată (Lombrozo),

Importanță prezintă deci, examenul sistemului nervos, vegetativ, căci acesta determină diferențele variațiuni ale temperamentului și caracterului. Di Tullio, găsește că sunt două constelații cari prezidează

desvoltarea organică: 1. constelația hormonală excito-anabolică (timus, pancreas, gl. suprarenale și 2. constelația excito-catabolică (tiroida, hipofiza, gl. genitale). Prima, cu hiperevoluționismul organelor vegetative, cea de a doua cu hiperevoluționismul organelor de relație. Acest aparat endocrin, are mare importanță, căci el este factorul direct al multor disgenopații și cauza multor anomalii degenerative.

Deosebită importanță prezintă cercetarea relației dintre sistemul nervos vegetativ și endocrin. La criminali, există o predominare a disfuncțiunii aparatului endocrino-simpatic (Pende=Di Tullio). Acestea contribuiesc la desvoltarea unor caractere fizio-psihice (instabilitate, emotivitate, iritabilitate), cari sunt la baza multor tendințe delicvențiale. Aceste relații, dintre aparatul endocrin și tendințele delicvențiale, sunt în studiu și constituie una din problemele cele mai principale, ale biologiei criminale.

Examinarea psihicului

Aceasta are importanță, pentru faptul că actul criminal depinde în mod direct de starea psihică a delicventului. La orice criminal chiar și simțul comun, caută motivele de ordin psihologic. Ele se gătesc în tulburările de conștiință, afectivitate și voință.

În primul rând, toți cercetătorii sunt de acord, că la criminali sunt anumite anomalii de *conștiință*. Astfel, avem o mare variabilitate a conștiinței. Impresiunile senzoriale, cari ajung în partea luminoasă a conștiinței, sunt inferioare normalului. Deacea, nici nu ține seama criminalul de multe din aceste impresiuni, așa cum ține omul normal. Chiar cele cari ajung în conștiință, sunt mai mult de natură egoistă. În momentul actului criminal, numărul acestor senzațiuni e redus până la una singură, care-l determină spre faptă. De aci, lipsa de prevedere, interpretarea eronată a realității, lipsa unor precauțiuni elementare într-o cauză în care a combinat mult timp.

Memoria, prezintă alterațiuni în ceace privește localizarea în timp, nesigurantă în privința faptelor și lacune.

Capacitatea de a *judeca* e inferioară mediei. Capacitatea *critică* redusă, fiind că se lasă dominați de afectivitate.

Inteligența, inferioară mediei. Chestiunea, aceasta, de altfel, e

foarte mult discutată. Di Tullio, arată că Goring în studiul asupra condamnaților englezi, a exagerat lipsa de inteligență a criminalilor, reducând cauzele criminalității aproape la aceasta singură. Dacă poate fi adevărat până la un punct, că criminalii au inteligența sub medie, nu-i mai puțin adevărat, că nu toți debili mintali sunt criminali. De altfel, sunt anumite infracțiuni, cari necesită o inteligență cel puțin normală, dacă nu superioară acestora.

Mai important, decât studiul inteligenței, la criminali, este studiul *afectivității*. Aviditatea, lenea, răutatea, brutalitatea, sunt atribuțiile obișnuite ale criminalului, constituind ceace italienii au numit „bassezza morale”, inferioritatea morală, a criminalului. Sensibilitatea cenestezică alterată. La fel și cea vișcerală și cerebrală. Iritabilitatea exagerată, care-i face să fie nemulțumiți și nedisciplinați.

Emoționabilitatea e anormală. Ea are originea în alterațiunea cortexului, talamusului, bulbului și a glandelor cu secreție internă. Emoționabilitatea este peste, sau subnormală, așa cum o găsim în studiul lui Kretschmer. La o anumită categorie, găsim indiferență emoțională. Sensibilitatea redusă, la durere fizică și o gravă insensibilitate morală. Hipoalgezie tegumentară. Egal de important este și excesul de emoționabilitate, care tulbură conștiința.

Voința alterată. În luarea hotărârii, lipsesc contra stimulii morali și astfel voința se formează direct din tendințe, fără a se mai face o reflexie asupra motivelor. Adese se observă, debilitatea voinței, care are la bază anomalii fizice și psihice a personalității, la care se mai adaugă și o activitate redusă a glandelor cu secreție internă și anumite stări de intoxicație (alcoolism, sifilis etc.).

Sugestionabilitatea exagerată.

În general, o parte din aceste caractere, se moștenesc și un examen complet se întinde și asupra ascendenților. Aceste anomalii, psiho-fizice, au fost găsite, în urma unor îndelungate cercetări, asupra criminalilor. Ele însă nu s'au găsit niciodată, toate la un singur individ, iar pe de altă parte, există răufăcători la cari s'a găsit un număr mic sau chiar de loc.

Astfel, revenind la diviziunea lui Kretschmer, în ceace privește constituția și temperamentul, nu vom găsi pe criminal cu o constituție și temperament cu totul aparte, ci îl vom găsi în cadrul constituției normale, spre polii cei mai îndepărtați. Astfel, tot Kretschmer arată, că vom găsi pe criminali atât printre circulari sau cicloizi (constituție

picnic), cât și printre schizoizi (constituție astenică, atletică, displasică) și anume printre gradele exagerate ale acestora. Totuși, după cum am arătat la constituția normală, între cicloizi se găsesc mai puțin asociați, deoarece caracterul fundamental al acestei grupe este tocmai sociabilitatea. Printre schizoizi însă și anume în exagerările morboase ale acestui tip, găsim pe adevăratul criminal. Astfel spre polul anesteziac, caracterizat prin obtuziune, răceală și impasibilitate, găsim pe criminalul rece și redus intelectualicește. Aci intră, după cum arată Kretschmer: bețivii, băieții de familie căzuți, exploatații de femei, prostituatetele, autori de proiecte nebune, criminalii sadici, bestiali, vagabonzi etc. Spre polul hiperesteziac, caracterizat prin hipersensibilitate, susceptibilitate, trebuie căutați criminalii irascibili și violenți.

Di Tullio în lucrarea sa „Manuale di antropologia criminale“, după ce în linii generale arată, anomaliile psiho-fizice ale criminalului, trecând la o clasificare a criminalilor, ajunge să stabilească mai multe orientări criminale. Astfel găsește :

Criminaloizii cari au anomaliile mai sus arătate, însă într-o măsură mai mică.

Criminalii cu orientare regresiv-atairică (hipoevolutivă. Se apropie de criminalul înăscut a lui Lombroso). Caracterizat prin o constituție atletică, musculară, anomalii morfologice regresive (anomalii ale craniului, anomalii ale circumvoluțiunilor, fizionomie grosolană etc.), tatuaj, cicatrice, reflexe exagerate, reflexa vasomotorii neregulate, sensibilitate meteorică, hipotalgie tegumentară difuză, capacitate intelectuală limitată, indiferență emoțională, voința slabă. Aceste caractere se datoresc în mare parte heredității.

Criminalii cu orientare neuro-psihopatică, cu trei subdiviziuni :

- a) orientare epileptică ;
- b) „ neurastenică ;
- c) „ histerică.

Tipul acesta se caracterizează prin anomalii ale sistemului nervos, endocrin, nervos, vegetativ. Astfel găsim, următoarele caractere : tip longilinar, microsplanhic, statură mai mult înaltă, tendință spre slăbire. Asimetria feței, anti euritmie, inversiune și caractere de heredo-sifilis.

- a) orientarea epileptoidă se caracterizează, prin cicatrice de că-

dere, reflexele accentuate, fenomenele de catabolism prevalează pe cele de anabolism (tyroida, paratyroida, suprarenale). Cenestezie și sensibilitatea organică alterată. Deviație cantitativă și calitativă a emoționalității, care se dezvoltă în special în o formă violentă. Alcoolul în special, favorizează iritabilitatea acestui grup.

b) orientarea neurastenică. Sentiment de sfârșire neuromusculară, puțină rezistență la muncă, instabilitatea voinței, capacitate restrânsă de a persista în afecte și sentimente. Predispoziție la viața de parazit.

c) Orientarea histerică, mai ales la criminalitatea feminină. Hipertrofia capacității imaginative; sensibilitate mare, stare de neliniște organică generală. Instincte accentuate, emoționabilitate dezvoltată; nestabilitatea sentimentelor, voința desordonată.

Subliniem, că trebuie să deosebim, pe criminalii neuro psihopatici obișnuși, (nebunii) cari sunt simplii criminali ocazionali, de criminalul cu constituție neuropsihopatică. Deosebirea se face prin aceea că acesta din urmă, va prezenta o parte din anomaliile de constituție arătate mai sus.

Criminalii cu orientare psihopatică. Starea organică deficitară, temperament obsedat, paranoidism, cicloidism, schizoidism și instabilitate. Dezvoltare intelectuală redusă, dinamism accentuat. Subliniem și aici, cele spuse mai înainte, referitor la deosebirea care trebuie făcută între criminalii cu constituția psihopatică și nebunii criminali ocazionali.

Uneori, orientările de mai sus, se pot găsi și amestecate. Sintetizând cele spuse, putem stabili următoarele: există anumite anomalii fizice, dinamo-umorale și psihice, cari se găsesc frecvent la criminali. De multeori ele sunt de natură hereditară patologică. La criminal, nu găsim un singur tip constituțional morfologic, nici aceleași caractere dinamo-umorale și psihice la toți criminalii. Existența lor însă, în mai mică măsură, sau mai mare, ne relevază pe criminal. Aceste anomalii sunt în general, abateri dela caracterele normale, în parte regresiv atavice, iar pe de altă parte, de natură patologică. Între criminalul ocazional, psihopat și între criminalul cu constituție criminală cu orientare psihopatică, există deosebirea că în constituția acestuia din urmă, găsim anomaliile caracteristice criminalului. Deci distincțiunea între criminalul nebun și nebunul criminal se impune.

Nu se poate spune, că tipul criminal are anumite caractere morfologice (craniu, membre etc.), nici că trebuie să aibă anumite anomalii fiziologice sau psihice, fiindcă în natură nu se poate găsi un individ la care să se găsească reunite toate acestea caractere.

În natură se găsesc oameni cu anumite anomalii, cari uneori duc la boală, alteori la crimă. Însă, dupăcum nu toate anomaliile cunoscute în medicină trebuie să ducă la boală, tot așa nu toate anomaliile arătate mai sus, duc la crimă. Aceste anomalii, predispun numai spre fapte antisociale, factorii așa numiți secundari (educația, mediul social, starea economică, intoxicațiile, maladiile etc.), vor face ca aceste tendințe să se realizeze în actul criminal.

În tot cazul, rezultatele obținute prin cercetările de până acum, nu sunt definitive, ele arată numai drumul de urmat. Problema cea mai importantă, care se pune astăzi, este, de a se găsi legătura causală între anomaliile morfologice și psihice. Această legătură, trebuie căutată în anomaliile dinamo-umorale, cari formează obiectivul de competență în viitor, atât al biologiei criminale, cât și a constituționalistice.



existența criminalului de obicei, de profesiune și de tendință, recunoaște că există un factor intern care determină la delict. Astfel criminalii de obicei, de profesiune și tendință, din diviziunea codului, corespund criminalilor cu constituție criminală, din diviziunea sa biologică (criminaloizi, criminali cu constituție criminală, cu orientare regresiv atavică, neuropsihopatică și psihopatică).

Proiectul codului penal român, care urmează de aproape codul italian, cunoaște: criminali alienați (art. 65), anormali fizici sau psihici (art. 66), de obicei (art. 67) pe lângă cei ocazionali, prevăzând diferite măsuri de siguranță pentru fiecare.

Cităm în parte aceste articole, deoarece ele prezintă un deosebit interes:

Art. 65. — Când cel învinuit sau condamnat, pentru o infracțiune calificată crimă sau delict, este, din cauza stării sale mintale, periculos siguranței persoanelor și ordinii publice, tribunalul, după cererea Ministerului public, va ordona internarea lui într'un institut anume destinat pentru aceasta, sau într'o secțiune specială a unui ospiciu de alienați. Internarea este ordonată și când s'a dat o ordonanță sau decizie de neurmărire dacă Ministerul public va cere aceasta. Incetarea internării poate fi admisă numai când liberarea celui internat nu va mai prezenta vre-un pericol.

Astfel criminalii sau nebunii cari numai ocazional comit infracțiuni, vor fi internați într'o secție specială a unui institut de psihiatrie unde vor fi reținuți până când nu vor mai prezenta pericol. Tratatamentul la care vor fi supuși va fi tratament medical.

Art. 66. — Instanța poate dispune, prin hotărîrea de condamnare, ca după executarea pedepsei, condamnatul să fie internat într'un azil dacă constată că nu este capabil de o muncă ordonată și cinstită din cauza stării sale bolnăvicioase fizice ori psihice, sau intoxicații cronice prin alcool ori stupefiante. Acei internați într'un asemenea azil sunt supuși la un tratament medical.

În această categorie intră deci criminalii anormali fizici sau psihici, adică referindu-ne la diviziunea biologică, mare parte din criminalii cu constituție criminală.

Art. 67 în fine, prevede că instanța poate ordona prin hotărîrea de condamnare ca după executarea pedepsei, infractorul de obicei să fie deținut într'un stăbiliment special destinat unor asemenea infractori. Pentru aceștia însă, durata detenției e limitată de cod, mi-

nimum fiind 5 ani și maximum 10 ani. Sunt considerați infractori de obicei aceia cari, fie prin numărul, fie prin genul infracțiunilor de drept comun comise, prezintă simptomele unei aceleiaș și persistente înclinațiuni criminale.

Pe criminalii anormali fizici sau psihici proiectul nu-i definește și desigur vor fi chemați medicii să stabilească dacă un individ face parte din aceste categorii.

Măsurile prevăzute de proiectul codului penal român, sunt nu mai un început. În adevăr, măsurile de siguranță sunt mai mult preventive, cu tendința de a împedica comiterea unei crime sau delict, condamnarea însă, adevărata represiune, care corespunde în medicină terapeutică, rămâne tot în sarcina închisorilor, unde se execută pedepsele stabilite de Tribunale.

Dr. Toulouse, într'un comunicat asupra reformei codului penal francez (publicat în Archivio di Antropologia Criminale, psihiatria e medicina legale, Torino 1934, fasc. IV), arată că pedeapsa nu are nici un efect, în special asupra recidiviștilor și propune să fie înlocuită prin mijloace terapeutice medicale. Astfel trebuie să se facă o separare pe categorii a delicvenților (bolnavi de sifilis nervos, encefalită, demență precoce, psihoze halucinatorii etc.), internarea lor și tratarea în institute anume destinate: alienații și psihopații în azile, perverșii mai mult sau mai puțin corigibili, în colonii de muncă. Alcoolicii și toxicomanii în institute unde vor fi supuși unui tratament de desintoxicare și supraveghere, debilii mintali în institute medico-pedagogice. Acești anormali vor fi ținuți în azile atât timp până ce nu mai sunt periculoși pentru societate.

Tratamentul acesta ar fi individualizat. Pedeapsa nu ar mai fi prevăzută în cod cu termen fix, ci instanțele, găsind, pe baza expertizelor medicale că se află în fața unui caz care aparține uneia din categoriile de mai sus, vor pronunța izolarea, care va dura până ce individul se va reface complect. Aceasta ar fi terapeutică, sau în limbaj juridic pedeapsa biologică, pe care datele actuale, ale antropologiei o indică.

Proiectul nostru de cod penal nu a mers așa de departe și a menținut pedeapsa ca mijloc de represiune. În tot cazul chiar prin dispozițiunile proiectului de cod penal, așa cum le-am expus mai sus, medicina va fi pusă în situația de a lua parte activă, cel puțin la prevenirea criminalității.

Mai observăm că art. 484 p. 3 și 4, prevăzând că nu se pedepsește avortul când este temere serioasă că copilul care se va

naște va purta grave tare corporale sau mintale și când femeia gravidă este în stare de alienație mintală sau idioșie, dă posibilitatea unei selecționări prin evitarea criminalității morbide.

Nu insistăm asupra tuturor măsurilor de terapie și profilaxie, propuse de Eugenie sau de Antropologia penală, dintre cari în ultimul timp a devenit deosebit de importanță în special sterilizarea, prin introducerea ei în Danemarca, Germania și o parte din statele Americii. Toate acestea sunt mai mult măsuri empirice cât timp Antropologia criminală, aprofundând constituția dinamico umorală a infractorului, nu ne pune la dispoziție mijloacele științifice de a reduce cât mai mult posibil tendința spre crimă, la individul cu constituție deliquențială.

E necesar, pentru aceasta, ca pe lângă fiecare închisoare să funcționeze un laborator medical și o anexă psiatică, unde să se facă examenul complet al tuturor celor cari intră în penitenciare.



Concluzii

1. Ultimele statistici criminale prezintă un număr mare de crime, în continuă creștere.

2. Crima a fost privită mult timp, numai sub aspectul ei juridic și deabia cercetările antropologice din sec. XIX-lea, au pus în evidență importanța cunoașterii delicventului. Lombroso a pus bazele antropologiei criminale. Continuatorii lui au organizat pretutindeni institute, în cari pe baza metodelor științifice se studiază criminalitatea ca fenomen biologic.

3. Medicina constituționalistică modernă, studiind tipurile constituționale normale, ajunge la aceeași concluzie.

Școala constituționalistică italiană, franceză, germană.

4. Constituția normală este ansamblul caracterelor morfologice dinamo-morale și psihice, cari caracterizează pe un individ, deosebindu-l de altul și cari prin felul lor de manifestare exterioară, relevă personalitatea. Ea constituie un echilibru ormonic.

5. Criminalitatea izvorește dintr-un dezechilibru al acestor factori, cari imprimă anumite anomalii morfologice, fiziologice și psihice și cari în mare parte se datoresc unei heredități morbide.

6. Criminalitatea e în funcție de factori interni (constituționali) și externi.

7. Tipul criminal este o creațiune abstractă, care întrunește toate aceste anomalii. În realitate găsim indivizi cari întrunesc o parte din aceste anomalii și prin aceasta sunt predispuși la crimă. Aceștia sunt considerați ca având constituție criminală, datorită factorilor interni criminogeni.

8. Factorii secundari (bolile, cauzele economice, educația etc.) favorizează producerea actului, sau perfecționează constituția criminală, dând forma delictului.

9. Criminalii cu constituție criminală prezintă de obicei o orientare regresiv atavică, neuropsihopatică, psihopatică sau mixtă.

10. Legislațiile noi, inspirându-se și adoptând o parte din concluziile biologiei criminale, organizează prevenția criminală prin asistență medicală.

11. Cu ajutorul ei se pot depista factorii constituționali, realizându-se o profilaxie mintală și drept corolar una criminală.

Văzută și bună de imprimat

Cluj, la 8 Decembrie 1934.

Decanul Facultății:

(ss) Prof. Dr. GH. MARTINESCU

Președintele tezei:

(ss) Prof. Dr. M. KERNBACH



Bibliografie

1. *J. Bauer*: Die Konstitutionelle Disposition zu inneren Krankheiten. Berlin 1921.
2. *Al. Dimulescu*: Constituție, caracter, temperament (studiu psihopatologic (Buc. 1931).
3. *A. Donnedieu de Vabres*: La justice penal d'aujourd'hui, Paris 1929.
4. *E. Ferri*: Principii de drept criminal (trad. de Ionescu-Muscel, Buc. 1929).
5. *E. Ferri*: La sociologie criminelle (trad. ed. III. de autor), Paris 1893.
6. *M. Kernbach*: Constituția și personalitatea delicventului în lumina noilor cercetări. (Rev. de drept penal și șt. peniten. No. 6, 1933).
7. *M. Kernbach*: Ereditatea și criminalitatea. (Bul. eug. și biopol. Astra, vol. I. No. 1., Cluj 1927.
8. *E. Kretschmer*: La structure du corps et le caractère (trad. după ed. IV.), Paris, 1930.
9. *C. Lombroso*: L'home criminel (trad. a ed. IV. de Regnier și Bournet), Paris, 1887.
10. *L. Mac. Auliffe*: La personnalité et l'heredité Paris, 1932.
11. *J. Maxwell*: Le crime et la société. (Bibl. pe philosophie scientif.), Paris 1924.
12. *Marinescu*: Constituția umană după lucrările școlci italiene (Acad. Rom. ser. III. Tom. IX. mem. I. Buc. 1932).
13. *Orschansky*: Die Kriminal biologischen Forschung im Russband mit der Krim. biolog. gessel. (Moser-Graz 1918).

14. *E. Petit și G. Buzoianu*: Sterilizarea Buc. 1934.
15. *V. Pușcariu*: Problema heredității mendeliene la om. (Bul. Eug. și biopol. Astra vol. I. No. 1, Cluj 1927).
16. *Proiectul codului penal român*: Monitorul oficial 1933.
17. *G. Tarde*: La criminalité comparée Paris ediția III 1924.
18. *Toulouse*: La réforme du Code Pénal et la bio-criminologie (archivio di antropologia criminale, psichiatria e medic. legale fasc. IV Torino 1934).
19. *Di Tullio*: Manuale di antropologia criminale Roma 1931.
20. *Verwaeck*: Sillabus du cours d'antropologie criminelle donnée à la prison de Forest. Bruxelles 1926.

